

JAKUB BOUDA

ZÁHADNÝ GRIMOÁR

AFORKALYPSA – SVAZEK DRUHÝ

© Jakub Bouda, 2018
© TISKARNA K&B, s.r.o., 2018
Typography © J. Tchenda Čerych, 2018
Korektura: Martina Krešne
Obálka: Martin Sketchnito Šťastný
ISBN 978-80-270-4724-6

SLOVO AUTORA

Nebudeme se dohadovat, zda existují jiné, magické vesmíry. Já vím své. Kdyby tomu tak nebylo, proč by na celém světě miliony lidí sledovali příběhy z fantastických světů. Magie je všude kolem nás. Stačí se jen pozorně rozhlédnout.

Někteří se dívají lépe než druzí. Ale to neznamená, že se ti druzí nemohou s magií setkat.

Mohou. Pravděpodobně je svět magie, čar a kouzelníků uchvátí hned, jak otočí tento list. Račte vyzkoušet.

1 - Bouře

Z nočního nebe zmizely hvězdy. Ne takovým tím blednoucím způsobem. Spíš jako by někdo vytáhl jistič. Obloha ještě více potemněla a nebi někdo hodil přes hlavu pytel. Existuje mnoho důvodů proč někomu nasadit pytel přes hlavu, ale nenapadá mě žádný s pěkným koncem. V lepším případě se ten, kdo je v pytli, naštvě.

Z nebe vyletěl první blesk. Loď se na chvíli zastavila a podobná teriéru jdoucím po stopě, jakoby zavětřila ve vzduchu. Pak se vlna pod ní zlomila a poslala celou loď do propasti. Hučelo to příšerně.

„Sethova brado!“ mumlal si pro sebe Rumblitz, když se snažil postavit na nohy. Paluba klouzala jako z ledu. Rumblitz nebyl jediný, kdo se na ní snažil udržet. Staříčkový kormidelník se z posledních sil držel kormidla, ale nohy mu vlály ve vzduchu pokaždé, když loď změnila směr. Na palubě sebou také házelo několik menších ryb, ale ty se při každém přelítí vlny měnily jako návštěvníci v muzeu. Rumblitz zvedl z paluby upuštěnou fajfku a zastrčil si ji za róbu. Pak přehmátl na zábradlí a otočil se tak, aby mohl jít na pomoc kormidelníkovi.

Loď sebou podruhé škubla, jako ve smrtelné křeči. Rumblitz se s roztaženýma nohama poroučel na zem, kde ho vlna smetla až ke kajutám. Oblohu znovu rozčísil blesk a Rumblitz měl na okamžik možnost prohlédnout si

své dlaně, které se staly domovem stovkám třísek. Motala se mu hlava, patrně jako vedlejší účinek nárazu. Pak se Rumbnitz překulil na břicho a snažil se dostat alespoň na kolena. V ten moment ho opustila jeho skromná večere.

Za rachotu dalšího blesku se otevřely dveře od kajut. Z nich se soukal na palubu Ghostraktor a když viděl Rumblitze, neodpustil si malou poznámku.

„Musíš blbnout i takhle v noci? Mně stačí, že se to houpe sem tam, ještě ten kravál do toho.“

Rumbnitz si rukávem róby utřel ústa a přes rameno se ohlédl po Ghostraktorovi. V očích jakoby mu červeně zablesklo.

„Vypadám na to, že si hraju?“

„A víš, že ani ne?“, odpověděl Ghostraktor.

„Poslouchej mě“, řval Rumbnitz do okolního rachotu.

„Běž dolů, vzbud' ženský, pokud teda ještě spí, a najdi nějaký sudy. A provaz. Všechno to pak dotáhni sem nahoru. Zkusíme to svázat dřív, než se takhle kocábka poroučí ke dnu.“

Ghostraktor byl voják. Krom toho, že to bylo vidět na první pohled, jelikož výhled na dvoumetrovou postavu plnou svalů, mečů a zbroje, vám mozek v sebeobraně vyhodnotí jako vojáka, protože další varianty zahrnují velmi nepříjemné konce, to bylo vidět i na samotném jednání.

Proto se Ghostraktor otočil ve dveřích a aniž by se na něco zeptal, zmizel v podpalubí. Věděl, že co mělo být vyřčeno, vyřčeno bylo.

O pár minut později se dveře otevřely znovu. Ghostraktor vylezl namáhavě na palubu lodi, která zrovna v tu chvíli ukazovala nebi zadek, aby tak dala skromně najevo, co si o tom všem myslí. Za sebou táhl na provazu jako balónky vše, co po něm chtěl Rumbnitz. Včetně Banditky s Daurorou, která bez přestání nadávala.

„Všechno to svaž k sobě“, zařval Rumbnitz a zmizel v podpalubí.

„Jak si přeješ, šéfe,“ brblal Ghostraktor a začal všechno obhánět provazem.

„Tak to prr, kamaráde,“ ozvala se Banditka. „Já se k ničemu přivázat nenechám.“

„Tvoje volba,“ odpověděl Ghostraktor. „Já se s tebou hádat nebudu. Vyřid' si to pak s nim.“ Pak se Ghostraktor obrátil k Dauroře a významně potřepal lanem. „Co ty?“ zeptal se.

„Klidně mě přivaž. Nebude to přece poprvý.“ Ghostraktorův úsměv odhalil dvě řady ostrých tesáků.

Záblesk nemohl ujít okolo plujícím dravci, který doteď čekal na vhodný okamžik, který mu přidělí potravu. Něco v jeho malém mozku mu napovídalo, aby to ještě přehodnotil.

„Kam vůbec šel Rumbnitz?“ ptala se Daurora, když jí Ghostaktor omotával provazem nohy.

„Nevim, ale řek bych, že pro ten svůj pytel.

„To by mě zajímalo, co v něm tahá tak důležitýho.“

„Nezajímalo. Věř, že ne.“

Lod' se znovu naklonila, tentokrát více ke straně. V ten moment se v dešti třísek rozletěly dveře do podpalubí a z nich vyběhl Rumbnitz, následován koňmi. Ghostaktor chytil jednou rukou Rumbnitzův pytel a rychle ho několikrát omotal lanem. Pak se natáhl a hodil konec lana přímo před Rumblitze, který se ho okamžitě chytil. Na nevyřčenou Ghostaktorovu otázku jen sípavě odpověděl. „Kdo jsem, abych se hádal s koněm, kolik toho uplave?“

Ghostaktor se úkosem podíval na Banditku a pokrčil rameny. A tehdy sebou lod' škulba potřetí.

Lod' se s obrovským rachotem naklonila na bok, přestože už její příď trčela k temnému nebi. Kormidlo, které svíral bezmocný kapitán lodi, se urvalo a spolu s ním zmizelo v mořských hlubinách. Koně kapitána se ržáním následovali. Další mohutná vlna se přelila přes palubu. Vzala sebou stěžeň, který se zřítíl přímo na konec neupevněného lana. Provizorní vor ze sudů, tak zůstal připoután k lodi. Banditka se pomalu sunula k lanu. V ten moment si Rumbnitz všiml, že není připoutaná.

„Okamžitě se vrať, ty bláznivá ženská,“ zařval Rumbnitz, ale to už bylo pozdě. Ghostaktor se začal odvažovat,

aby Banditce pomohl, jelikož se nad ní hrozivě zvedala další vlna. Rumblitz ho chytil za rameno a když se na něj Ghostraktor podíval, viděl v očích bezmoc, hněv a šílenství. Rumblitzova ruka vyslala ostrý plamen, který okamžitě přepálil uvězněné lano. Vor se odpoutal od lodi, která se s praskotem začala nořit do moře. I s Banditkou, která ze všech sil svírala přeražený stěžeň.

A to byl začátek pekla.

***

Nad ostrůvkem zářilo slunce. Zářilo, nebyl ten pravý výraz pro něco, co dokázalo ve vteřině připravit volská oka, pokud si místní ptactvo nedalo pozor a kladlo svá vejce z větší výšky, než bylo zdravo. Chaluhy a menší mořská fauna začaly nepěkně zavánět.

U břehu se houpalo několik sudů, spolu se spoustou trosek, které velice pravděpodobně pocházely z lodi. Mezi nimi leželo několik postav. Malý neopatrný krab se rozhodl vyzkoušet, zdali by z toho mohl něco získat a štípl jednu z nich do ruky. Jednoduchý nápad se setkal s nechotou. Postava máchlá rukou a vyslala malého kraba do míst, kam se koryši dostanou jen zřídka a rozhodně nikdy dvakrát.

„Hgrmpf škrrrrmblé,“ vyletělo z postavy spolu s několika litry slané vody, namísto kletby. Pak se mohutná postava

posadila a rozhlídla se po okolí. „No do hajzlu,“ ulevila si na podruhé.

Ghostraktor se svlékl a veškerou zbroj opatrně naskládal na hromadu tak, aby byla z dosahu vln, jež nyní poklidně omývaly pobřeží. Pak se sklonil k botám, ale když jeho zrak zavadil o další malé kraby, kteří s očima na stopkách vyčkávali, co se bude dít, rozmyslel si to a zůstal obutý.

Rozeběhl se k Dauroře. Ta ležela zaklíněná mezi sudy obličejem nahoru. Nejevila známky života, jen tam klidně ležela na písku, s nohama v příboji. Ghostraktor jí jedním trhnutím zbavil kožené vesty, nadechl se a prudce jí vyfoukl do úst, jak to předtím několikrát viděl u Mitrových mnichů. Daurora vyletěla jako šipka z kuše.

„Co vyvádíš? Chceš mě zabít?“

„Naopak. Chtěl jsem tě přivést k životu,“ odpovídal zmateně Ghostraktor.

„A to jako proč?“

„Myslel jsem, že si mrtvá.“

„Aha, a už si slyšel vo někom, koho by probralo k životu fouknutí do huby?“

„No přímo ne, ale mniši říkali, že to jde, tak jsem to chtěl vyzkoušet.“

„A musíš si to zkoušet zrovna na mě, když se opaluju?“

Ghostraktor skrze zavřené rty jenom zavrčel.

„Víš co Ghoste?“ řekla už mnohem klidněji Daurora. „Běž radši probrat Rumblitze. A jestli ti můžu poradit, pro jistotu mu nikam nefoukej. A tím myslím vopravdu nikam!“

Rumblitz ležel na púl ve vodě, napúl na břehu, v poloze do ledvin nakopnutého plodu. Róbu měl vyhrnutou jako vesničanka po návštěvě pirátů a mezi nohama svíral hůl. Seshora to vypadalo, jako by na holi přiletěl a došla mu šťáva. Nejevil známky života, ale tentokrát se Ghostraktor tak lehce oklamat nedal. Z pouzdra u pasu vyndal dýku, která byla naleštěná jako sklo a přiložil ji Rumblitzovi před ústa, aby si ověřil, zda dýchá.

„Jestli mě nejdeš holit, tak to zase rychle schovej. Nemám rád, když mi někdo před ksichem mává kudlou.“

Ghostraktor polekaně ucuknul. „Ha, tak si živej.“

„Jo. Ale jak na tebe s tím nožem koukám, vypadáš, že ti to vadí.“

„Ale ne,“ koktal Ghostraktor. „Já jenom chtěl zjistit, jestli dejcháš. Dauroře jsem nasadil umělý dejchání rovnou a měls vidět co se dělo.“

„Já si myslím, že dejchání je něco, co i naše Daurora zvládne klidně sama. A že podobných věcí moc není.“

Pak se Rumblitz posadil, upravil si róbu tak, aby mu z ní nečouhala kolena a začal si prohlížet kapsy. Když našel, co potřeboval, nacpal si fajfku k prasknutí a spokojeně si jí zapálil. „Nějaký ztráty?“ zeptal se, když viděl, jak přichází Daurora.

„Těžko říct, Rumblitzi. Určitě jsme přišli o koně. Pytel s herbem je přivázaný na sudech a po okolí se válí další

věci z lodi. Budeme to muset všechno nanosit na hromadu a zjistit, co se ještě dá použít.“

„A Banditka?“

„Viděl si sám, smetlo jí to do moře. Pochybuju, že by sem doplávala.“

„Dobrá. Zkusíme najít něco k jídlu, co není úplně mokrá a vrhnem se na to.“

2 - Trosečníci

Pláž byla rozrytá změtí čar. Ze vzduchu vypadala jako obří síť, do které se někdo chystá lapit něco velkého. Pravda byla taková, že na pláži momentálně přebývali trosečníci, které ovšem ani zdaleka nedržela na místě síť, jako spíš nedostatek dopravních prostředků.

Ve vlhkém písku vznikala další řada vlhkých čar, jak se Ghostraktor snažil nakupit na jedno místo vše, co moře po bouři vyvrhlo. Když dotáhl další okovanou bednu k obrovské hromadě nakupených věcí z vraků, posadil se, aby si na chvíli oddechl. Netrvalo dlouho a přisedl si k němu Rumblitz, na kterém bylo taktéž vidět, že mele z posledního.

„Proč ti Daurora nepomůže?“ zeptal se Rumblitz Ghostraktora.

„Co jsem jí vzbudil, furt bleje. Asi se napila tý vody.“

„Chápu. Když musím pít vodu, mam stejnej pocit.“

„Ale teď by se nějaká voda hodila. Teda pitná.“

„Pod' mi pomoct s těma kládama, ať můžu nahodit na střechu nějaký lupení. Dostanem pak Dauroru do stínu, a můžem se poohlídnout po nějaký vodě.“

„To mezitím leknu.“

„A proč se teda nenapiješ, ty osle?“

„A nechtěl bys mi říct čeho, když vodu pudem teprve hledat? Doufám, že nechceš, abych lemtal tu slanou z moře?“

„Pro mě za mě, si chlastej, co chceš, ale já piju z tohoto sudu,“ řekl Rumblitz a nedbale uhodil holí do jednoho soudku v navršené hromadě.

„My máme vodu? No to mě podrž. A já tady chcípám už dobrý dvě hodiny.“

„Když seš línej se zeptat...“

„A proč chceš jít teda hledat další vodu?“ divil se Ghostraktor.

„Protože tahle bude v těhle vedrech po tejdnu dobrá tak maximálně na zalevání a já si nejsem zrovna moc jistej, že tohle místo má pravidelný zásobování.“

„Myslíš, že tu zkejsnem dýl?“

„Mám takový tušení.“

Pak se mlčky zvedli, nasadili a přivázali otesané klády na konstrukci, kterou předtím připravil Rumblitz a natrhanými listy zakryli příčně položené větve tak, že vznikla provizorní střecha. Nebylo to nic moc. Déšť to asi nezadrží a první bouřka to pošle do háje i s kolaudací, ale momentálně potřebovali řešit ochranu před sluncem.

Když uložili unavenou Dauroru do přístřešku, kam jí připravili do vaku i trochu vody a nějaké ovoce, které se podařilo zachránit z beden, vybavili se na cestu, jež jim měla odhalit vodní zdroje.

Dlouhé minuty šli mlčky. Vpředu Ghostraktor, který díky své zbroji nemusel klestit cestu, ale prostě jen šel. Pak se stromy víc rozestoupily a Ghostraktor se zařadil vedle

Rumblitze. Netrvalo dlouho a znovu zapletl rozhovor na téma ztroskotání.

„Hele, Rumblitzi, opravdu si myslíš, že tady zůstanem věčně?“

„Nevim, jestli věčně, ale nějakou chvíli to může trvat, než někdo popluje vokolo.“

„Rumblitzi! Seš přece čaroděj, něco vymyslíš ne?“

„A co jako ty chytřej? Jestli myslíš, že přemluvim támhletoho motejla, aby nám přivolal vobrovskýho ptáka, co nás vodsad' vodnese na svejch zasranejch perutích, tak na muj vkus čteš moc pohádek.“

„No když mluvíš vo velkym ptákovi,“ odmlčel se na chvíli Ghostraktor a podíval se před sebe.

„A co jako?“

„No, že tohle vypadá jako vejce.“

Oba si přitom prohlíželi obrovský vejčitý balvan, který ležel na cestě před nimi, dala-li se lehce pošlapaná tráva mezi stromy nazvat cestou.

„A to je zase co?“ zeptal se Rumblitz a opatrně šťouchnul holí do něčeho, co mohlo a nemuselo být skořápkou.

„Podle mě vejce ne?“

„To evidentně, ale kde je ta obluda, co tohle snesla?“

„U ranhojiče?“

Rumblitz se zvědavě podíval na Ghostraktora, protože tušil moment, který se mu stával jen jednou za sto let. A to, že byl Ghostraktor vtipný.

„Jako že si u toho roztrh prdel jo?“

„No jasně“, zubil se Ghostraktor. „Dobrý ne?“

„Obdivuji tvoje načasování pro vtipy. Akorát doufam, že to je opravdu ptačí.“

„Proč?“

„Protože dračí není a pak už zbývá akorát nechutně velkej had. A když říkám nechutně velkej, myslím takovou tu svini, co žere jeleny a nevrací parohy.“

„Brr“ otrásl se Ghostraktor. „Je to ptačí vid?“

„Doufam. Každopádně sem na tohle kuře dost zvědavěj.“

„A taky by tu mohla bejt voda ne? Někde tu musej pít.“

„Ohledně vody by byl lepší ten had.“

„Proč zase?“, ptal se nechápavě Ghostraktor.

„Protože hadi až na pár výjimek, nemaj křídla, aby si mohli za vodou doletět.“

„Jo tak. A co když křídla má?“

„Řikal sem ti, že to dračí vejce není.“

„A kdo mluví o drakovi?“

„Ty.“

„Já? Já vo drakovi přece nic neřek.“

„A jak se podle tebe říká hadum s křídla?“

„Draci? Aha, už to chápu.“

„Čerstvej vzduch ti dělá evidentně dobře. Což se nedá říct o támhletý potvoře.“

Ghostraktor se podíval před sebe. „Tak přece pták.“

„No jo. Akorát by mě zajímalo, proč má hlavu v zemi.“

„Třeba se na to nechce dívat,“ odvětil Ghostraktor.

„Na co jako?“

„Až mu budou šít tu prdel.“

„U bohů, ty si ale vážně kus blbce“ smál se Rumlitz.
„Mam do něj šťouchnout?“ zeptal se Ghostraktor.
„Nech ho bejt. Dokud má palici v písku, nebude si nás všímat. A jak tak na něj koukam, nerad bych, aby se to změnilo. Dem najít tu vodu, určitě bude blízko. Když na tom budeš trvat, můžem do něj šťouchnout cestou zpátky. Daurora bude nakonec ráda, že si na cestě zpět pospíšíme.“
„Myslíš, jako že nás bude honit?“
„Nevim. Ale to se dozvíme,“ dodal se smíchem Rumlitz a obešel ptáka úctyhodnou kličkou.

Po deseti minutách cesty, narazili na skálu. Vypadala jako kamenný obr, který se nepohodl s někým, kdo vlastnil velkou sekeru. Z mezery mezi skalisky ale vyvěrala voda, která se shromažďovala v malém rybníčku pod ní. Rumlitz se spokojeně posadil, zapálil si fajfku a počkal až Ghostraktor naplní oba vaky.
„To znamená, drahý příteli,“ řekl pak Rumlitz, „že jsme si zajistili přežití na libovolnou dobu.“
„A co jídlo?“ zeptal se Ghostraktor.
„Ryby, mořská havěť. Daurora říkala, že se daj žrát i ty řasy a v neposlední řadě sou tu ty ptáci.“
„A když je všechny sežerem, tak budem žrát co?“
„O čem konkrétně mluvíš?“ položil řečnickou otázku Rumlitz. „Protože jestli tu chceš bejt tak dlouho, než sežerem všechny ryby, tak začni shánět nějakou knihu receptů, protože já umim rybu akorát na jeden způsob a ani ten není moc k jídlu.“
„Samozřejmě mluvím vo těch fóglech.“

„Ale my přece nebudeme žrát ty ptáky.“

„Ale mluvil si vo nich, Rumblitzi.“

„Jasně. Myslim na to vejce.“

„A to chceš lítat po celým ostrově, teda za předpokladu, že tohle je ostrov, a hledat vejce?“

„By se hledali dobře ne? Dá se říct, že vo ně stačí zakopnout.“

„To každopádně,“ souhlasil Ghostraktor, „ ale co když bude zkažený? Umíš si představit smrad z půlmetrovýho pukavce?“

„Nebudeš mi to věřit, ale umim,“ povzdechl si Rumblitz.

„ Měl sem tu čest s tebou sdílet kajutu.“

Když Rumblitz dokouřil, přehodil si přes záda jeden vak s vodou a kývnul na Ghostraktora. Ten, když viděl, jak se stařec pod vakem prohýbá, došel k němu a zbavil ho zátěže.

„Co je? Myslíš, že to neunesu?“

„Ale uneseš. Já vim, že uneseš, ale mě to nic neudělá a ty si chtěl dloubnout do toho fógla. A bude lepší, když budeš mít připravenou hůl.“

„V nejhorším ho můžem ugrilovat, ale teď mě napadlo, když ho dostanem na pláž živýho, moh by nám snášet ty vejce přímo pod nos.“

„A to ho chceš jako hnát za sebou?“ ptal se Ghostraktor.

„Možná by stačilo vykopat kus tý země, co v ní má hlavu. Třeba by šel přenýst.“

„Nó hele, to nezní špatně, ale rozhodně nebezpečně.“

***

Daurora na chvílku překonala dávení a natočila hlavu k lesu. Z jeho útrobu se ozývaly dost podivné zvuky. Praskot lámaných větví, řinčení zboje a Rumblytzův řev, ze kterého rozeznávala jen „já to věděl, já to vě-děl“.

Zvuk pak doplnil i obraz. Ghostraktor, který se hnál na pláž s měchy s vodou na zádech a obrovským vejcem v náručí. Oči měl na vrch hlavy a řinčel, jako když strčíte strážného ze schodů. Za ním se objevil Rumblytz, který jel na šíleném ptáku. Balanc držel pomocí hole, kterou zároveň obřího pernatce i pobízel k běhu. To však nebylo skoro potřeba, protože pták se tupě hnál za Ghostraktorem, který před ním běžel s vejcem.

„Co to zas, u Sethovo prdele, ty dva pitomci vyvádí?“ povzdechla si Daurora a pokusila si koženým chráničem předloktí setřít zvratky s tváře.

„Po-lož-to vej-ce!“ drkotal zubama Rumblytz, zatímco se křečovitě držel ptáka za dlouhý krk.

„Cože?“ hulákal Ghostraktor do zvuků činelů, které vydávalo jeho brnění.

„To vej-ce polož!“

Ghostraktor se ohlédl. Rumblytz i s ptákem ho doháněli. Odhodil tedy vaky s vodou a zrychlil.

Pták zrychlil taky.

„Vejce, ty debile,“ zařval Rumblytz.

Ihned poté se pták pokusil vzlétnout. Patrně by to nezvládl vzhledem k divným proporcím ani bez Rumblytze na zádech, ale takhle se mu podařilo jen

poposkočit do vzduchu. Rumblitze to nadhodilo a když dosedl zpět, ukrutně zařval.

Ghostraktor už se blížil k moři. Písečná pláž o dost zpomalila jeho pohyb a tak se nakonec odhodlal udělat to, co mu Rumblitz radil. Položil vejce na zem.

Pták zakvokal, několikrát vejce obkroužil a pak jakoby nic, schoval hlavu do písku. Ghostraktor, zbrcený potem, došel ke sténajícímu Rumblitzovi.

„Seš v pohodě?“

„Vejce...“ zabublal Rumblitz.

„Už sem ho položil, klid.“

„Moje vejce,“ polkl Rumblitz na sucho a zkrivil tvář bolestí.

„Jo ták. To musíš skákat na patách.“

„Vypadam,“ zašklebil se Rumblitz, „že je mi do skoku?“

„Ani ne. Ale mise splněna. Máme ptáka i vejce.“

„Nevim jak ty, ale já se bojím podívat“.

„Pod', zvedej se, pomůžu ti k moři.“

„Dej mi pokoj.“

„No ták. Vstávej čaroději. Daurora ti na to dá vobklad.“

„Tak na to zapomeňte,“ pronesla Daurora, která mezitím došla k naší dvojici. Když ale viděla výraz v Rumblitzově tváři, otočila.

„Tak ukaž,“ řekla a vyhrnula Rumblitzovi sutanu.

„U šílenýho Mitry, to má víc barev, než ten fógel cos na něm přijel.“

„Co s tím budeme dělat?“ zeptal se Ghostraktor a koukal

na Dauroru.

„Najdi na tý hromadě z lodi nějaký šití,“ řekl Rumblitz.

„Nepřišlo mi to roztržený,“ namítal Ghostraktor

„Přestaňte se konsternovat hovadinama,“ řekl Rumblitz.

Doneste šití, zkusíme na to přerostlý kuře udělat sedlo.“

„Jo ták,“ řekla s pochopením Daurora. „Pán ještě nemá dost.“

„Nemel a dělej, co sem ti řek. V sedle se bude okolí prozkoumávat mnohem rychleji.“

„Když myslíš,“ uštěpačně odpověděla Daurora, ale nakonec se sebrala a šla hledat potřebné náčiní.

„Myslíš to vážně?“ prohodil Ghostraktor, když pomáhal Rumblitzovi na nohy.

„Smrtelně. A neboj, chytíme pro všechny.“

„Tak to, jako Rumblitzi, to asi ne,“ brblal Ghostraktor.

„No tak za náma budeš běhat, mě je to jedno.“

„Já to ještě promyslim, ale to bude chtít většího ptáka.“

„To si vyříd' s Daurorou.“

Ghostraktor se napřímil do celé své výše a užasle se zadíval na Rumblitze.

„Co ti na to mam říct?“

„No jestli nemáš nic chytrýho, tak radši mlč.“

„Tak to už asi do smrti nepromluvim...“

Rumblitz obrátil zrak k nebesům. „Že by některý z bohů přece jen poslouchal?“ pronesl tiše a širokým krokem, co mu sutana dovolovala, se sunul k moři. Tam si sedl na břeh a nechal laskavé, chladivé vlny, dělat svoji práci.

